

Sen Sus Unca

– kuytular · 08 Aralık 2013

sus olur...

sen sustukça ciğerlerinde boğulur bir kelime, sen sustukça tabanları yorulur yokuşların.
sen sustukça yazıyorum sahiplenmeden hiç bir kelimeni ve kavramadan saçlarını, avuçlamadan hiçbir ağırlığını bir daha, arkama bakmadan/ ne almışsam ne bırakmışsam/sarmışsam bedenini ağırlığınca kollarımın/kal kadar..ama döndüm işte buradayım kalakaldığım noktada henüz oturdum, henüz yaktım sigaramı üflemedim ama yüreğine bir işaret koymak için parmak ucu telaşlarındayım daha ki senin göz bebeklerine düşeceğini bilmek/dokunacağını harf harf kelimelerime şu an zorluyor bütün düşlerimi/..

ordasın,

odanda ve kıpraşıyorsun sandalye boşluklarında ki bunu bilerek yazıyor olmam bütün anlamlarını sorgulatıyor kelimelerimin ki bir masalın düşlerine dönüşüyor henüz yazıya dökülmemiş kelimeler..içine giriyorum bir orman telaşlarında derinlerine ve kayganlığında patikalarının/saçların kavradığımda büyüü bozulacak bir ayna...

buradayım işte

var gibiyim ve aslında varlığımla kırgın/küs saatlerdeyim günlerim tekerrürden ibaret öncekinden farksız sayılmaz. fakını düşünüyorum bir önceki günün sonra sen sustuğunda renklerini görüyorum duvarların fark yaratır gibi değişiyor gözlerimde bütün maddeler ki her şey kendi içinden dışına doğru değişiyor/ içim değişiyor sen sustuğunda...

dinginliğini düşünüyorsun, sakın zamanlar dilerken dudakların ve gelişlerimde vazgeçiş, bir kaçış ve bir oluş biçimi olduğunu düşünebilirsin lakin ışıklarını düşün binaların ve içinde var olan hayatlar temeli olan bir kaderi yaşar/ metezori bir inşaat bilinci bu nakış nakış alt bilince işlenen kaldırım taşları ve oyun parklarıyla süslenen bir düş ki seçenekler ne kadar çoksa hiçbir seçeneğin olmayışını bilmek arasında basit bir çelişki/

varlığın için gerekli tek şey elde edebileceklerin bir yarış bu hızla sürülen motorlu araçlar arasında, kaleminin silgisini yiyen bir okul çocuğunun düşlerinde ki mutluluğun kontrole denk geldiğini öğrendiğimizden beridir süre gelen bir çıkmaz....

sanki gibiyim,

sanki şimdi kalkıp gidecek yada bir gün mutlaka gidecek/ nereye ve kime/nerede ve nasıl/hiç bilinmiyorken ve fakat hep beyin loblarını zorlayan bir bilgi olacak. olasılık hesapları yapacağız/sanki şimdi gülecek, ağlayacak, sanki anlatacak ki bekleme salonları sessizliğine dönüşecek zaman sen susunca...

ve şimdi buradayım işte, oradan/ gitmenin bir kurtarıcı olarak görüldüğü bu yerdeyim.gitmenin hiçbir

şeyi değiştirmediği/ hiçbir şeyi var etmeyip ya da yıkmadığı bu yerde. gittiğin bir yere bilincini de götürüyorsa neye yarardı ki, aklımda taşıdığım bir dünya/ değişen yüzlere rağmen/ değişen adreslere rağmen/ değişen yollara ve kayboluşlara rağmen var olabiliyor. var olabiliyorsa hayal sandığım şey gerçek ve ben bir hayal mi oluyorum? siliniyor mu bir bir bıraktığım izler, izler bıraktım mı? hiç hatırlanmıyor mu o sesler, sesim duyulmuyor mu? sen susunca..

(...)